

Føroya
SOSIAL-DEMOKRATUR

Blaðstjóri
VILHELM SØRENSEN
Prent:
A. ØSTER

YMISK TÍÐINDI

I dag fyllir Marín Susanna Hansen, Norðagötu, 70 ár, í morgin Sunnuvá Kathrina Thomsen, Sumba, 50.

Civilingeniörurin J. Christiansen, Rønne, ið er leiðari fyri Københavns Telefonaktieselskabs Bornholmardeild, kemur til Føroyar seinast í hesum mánaðinum. Í 3 mánaðir skal hann gera kanningar í samband við nýmótansgeran av telefonsambandslinum oyggjanna millum.

Nýggi hvalabáturin hjá Grönlandsstýrinum »Pol 6«, ið teir hava keypt úr Noreg var á Havnini mikudagin. Skipari er Johs. Larsen úr Vági, ið fórði »Sonjux«.

Við Tjaldrinum 7. juli fer fótbóltslandslíðið til Hetlands. Við fer Havnar hornorkestur. Tjaldur tekur tey aftur úr Lerwick 14 juli.

Ætlanin er at hava missions-ungdómsstevnu í Miðvági í døgnum frá 18—22 juli.

P.f. Garðabúðin lýsir Hotel Klakksvík til leigu.

Harra Carl Herup Olsen, Tórshavn, er vorðin umboðsmaður fyri tryggingarfelagið »Nye danske af 1964«.

Tann gamla kirkjan í Miðvági er útboðin til sølu til niðurrivningar.

Tórshavnar býráð sigur frá, at um eftirstöðurnar av kommunuskatti, vatngjaldi og kaminreinsan ikki eru goldnar innan 5. juni, verður pantað.

Í vikuni, ið lokin var 9/6 veiddu Klakksvíkarbátarnir 74 tons.

Í Klakksvík er ætlanin at hegna ökið undir vegnum í Gravardali til plantasju.

Komandi sunnudag ætlar Klakksvíkar hornblástarfaglar at gera útferð til Viðareiðis.

Í Fuglafirði arbeiða menn uppá hin nýggja leikvöllin.

Jóhan Poulsen, fólkatingsmaður, kom aftur við Drottningini seinast.

So góður hevur torvterrin verið í seinastuni, at kring landið er beint fyri meginpartinum av torvinum.

Í føroyska útvarpinum sunnudagin hevði útvarpsstjórin Heini S. Heinesen, samrøðu við Kj. Mohr, borgarastjóra, um ymisk býarviðurskipti o. a. »Stytttri skattagjaldsterninir«, sum Kjaran Mohr segði í útvarpinum, verður ventuliga eitt úrslit av tí kanningarferðini, ið býráðsskrivarin og frn. í líkningarnevndini, Petur Háberg, hava gjørt í Danmark. Eisini skulu teir umleggja bókhaldið hjá Tórshavnar kommunu.

Við Drottningini næstu ferð kemur Rikard Long landsstýrismaður.

Ikki bert í Havnini var vatntrótið stórt í terranum. T. d. var einki vatn á Toftum í fleiri dagar.

»Kallsevní« kom eystanifrá mánamorgunin um 5 tíðina við 330 tons.

Ítróttasambandið hevur samráðingar við glímufelag í Reykjavík um at fáa í lag eina glímufamsýning á Ólavssøku. Verður tíð, verður farið út á bygdirnar eisini.

Útlandið

Amerikumenn skutu 5 flogfór hjá norðkoreum niður í gjár.

Siðani bardagin tók til er 3 milj. fólk dripin og 10 milj. vorðin thús-vill í Koreu.

Tokvanlukka í Pakistan kravdi 50 mannalív í gjár.

Fleiri túsund kv. km. landöki í Indiu stendur undir vatni.

Amerk. slagskipið »Missouri«, ið er 45.000 tons og ein jagari komu til Oslo í gjár.

Í gjár var málið um teir rýmdu

tænastumenninar í uttanríkisráðnum til viðgerðar í undirhúsinum. —

Í Ameriku hava 50.000 manns í sjómannsfelagið gjørt verkfall, ið rakar 650 skip. Einans skip, ið gera herverndarligt arbeiði, eru undantikin.

Seinastu stríðsvikuna í Koreu mistu norðanmenn meiri enn 12000 manns.

Oljusamráðingarnar í Teheran halda áfram. Útlit er fyri at bretar vilja hjálpa persum at vinna á teimum fyrstu trupulleikunum aftaná nationaliseringina.

Í Abadan var amerikanskur tænastumaður í sendistovuni har stungin niður við knívi í farnu viku.

Petain, maskallur, er fluttur til eitt militærhospital, sambært avgerð frá ríkisforsetanum, ið tikin var 8. juni, men fyrst kunngjörd sunnudagin, fyri ikki at elva óneyðugt stríð undir valorrustuni.

Vestneldini hava gjørt eftirlit við vöruflutninginum frá vestara til eystara partin av Berlin strangari.

Russar siga, at noturnar frá vestanvældunum, hava ikki gjørt líkindini fyri einum úrsliti av Parisarfundinum frægari.

P.F. FØROYA BANKI

(Stovnaður 1906)

Høvuðsskrivstova:
TÓRSHAVN
Tlf. 6, 50, 365

Suðuroyar deild:
TRONGISVÁGI
Tlf. 32

Renta av innskoti við uppsögn uppá 3 mánaðar 4 ½/o p. a.
Renta av bankabók 3 ½/o p. a.

Bankin er opin 11—15 — Leygardag 11—14

Hedin Brú: Fedgar á ferð. 13

»Skamm og last í hetta, ið hendugt ikki er korti«. Men hann legði eina ár út korti, tað spardi altíð eitt sindur upp á bensinið.

Kálvur lá frammi á æsingini og segði hui, hvørjaferð báturin setti niður av gjálvunum og sló bóglonnina frá sær: »Pápin, nógv er ímillum tygum og motorin at rógva, nú skúmar nógv meira frá bógunum«, helt hann við hin gamla.

Teir komu vestur á Vikar, seta menn upp á land við línuni, fara so út aftur at seta.

Ketil og Kálvur eru báðir komir upp á land. Meðan teir bíða, innitil báturin kemur in aftur, fara teir norður gjøgnum fjørna, tað kundi altíð ligið okkurt í strandvarpinum, sum fekst til nýttu. Tá ið teir koma vestur ígjøgnum, síggja teir ein gamlan smámann sita á einum steini og fiska seið.

»Jesus náði tú meg, hvør er her burtur í óhygdu so síðla, hávetursdag?« Ketil fer oman til hansara. Tá er tað Lias Berint. Teir eru lestrardreingir báðir. Ketil fer at læra: »Nú ger tú meg býttan. Er tú útlagstur á gamalsaldrinum?«

Lias Berint lær aftur imóti: »Tú má væl so siga, men ikki er tað tað netupp kortini, ætlaði mestsum at fáa mær eitt sindur av mati, soleiðisni«.

»Av mati, býr tú ikki hjá systurdóttirni?«

»Jú, víst geri eg, jú, men tað er hetta, at tey skulu fáa av kommununi fyri meg, og so havi eg ætlað mestsum at fáa mær eitt búsetur fyri meg sjálvan. Tá er tað so uttanhandi einki matkent at eiga«.

»Onkur man hava skemtað hetta fyri tær«, heldur Ketil. »tey krevja ikki av kommununi fyri at geva tær inn í munnin. Hvussu, tú er ikki rættiliga eiðasörur við jörð heldur?«

»Nei, eg havi mín fedranna arv, tað havi eg, triggjar gyllin, so tú kann ætla, tað er mær ein tortur at vera gjörður til armóðsmann«.

Ketil helt við honum. »Men hvussu, tú kann ikki vera náttargestur her. Kom upp í nótakastið við okkum, so sleppur tú aftur til bygdar við bátinum. Tað er eingin borg, eg havi, men tú fær innivist, vil tú. — Nú eru vit so fíment, lukkusignað«.

»Takk, takk«, fegnaðist Lias Berint, »gott er at hava onkran at týða til, bert er bróðurleyst bak, lukkan«. Teir samdust um, at hann skuldi búgva hjá Ketli, ið hvussu er hetta, til hann hevði fingið umrátt seg.

So fóru teir eystur aftur til nótamenninar. »Hvat fanin er hatta fyri ein reki, tygum hava funnið?« skemtast synirnir.

Tá var dagsett. Mánalýsi, men samdrigin luft, lýtt góðveður. Aldurnar smárunaðu í fjørnu, og æðurnar lógu og ó—óðaðu í taraskógnum.

Báturin setir nótna og rör línuna aftur á land. So draga teir. Ketil og Lias Berint sita eftir: »Tann gamli maðurin er bestur, tá ið hann fær reyvina niðurat«, hildu teir, »lát teir ungu draga«.

So sátu teir og royktu og vóru ljóðkátir. Lias Berint var tannleysur, men hann hevði vart sær ein skeyta upp á pipuleggin, so hann roykti upp á stás. Hann kuldsaði og teggjði kotið saman um seg. Hosurnar smoygdi hann uttan á buksuknöðini, tað livdi betur. Tann nýggja tíðin hevði rámt Lias Berint frá í erva: hann hevði fingið koll á hövðið. Men fyri at minka um tað útlenska yvirbragðið, hevði hann slitið tútin av. Hessiankloddar og slintrur av Times hingu út úr skrallinum. »Men sekin liggur á«, hugsaði Lias Berint, »eg eri ímillum Føroyingar«.

»Ongantið gifti tú teg«, skemtaði Ketil við javnaldran.

Nei, hann visti líka, hevði ongantið havt konufólkaeyndu, soleiðisni: »Og smátt í tað slagði, tað er so ilt í sær, at eg havi kontrast við at komið í takholt við tað. Nei, tú skal handfara tað slagði sum kettu, javnaldrin: kin tí, tá ið tað er blitt, men fer tað at fisa, so fótin á duntlin beinan vegin«. Tá stórlæði Lias Berint og gróv sær í hövðinum.

Nótn kom innat. Menn vóðu út at venda oyrunum og síla upp. »Leggið tit gomlu ikki í at gera tykkum vátar, vit hjálpað sjálvir«, sögdu teir ungu.

Men teir gomlu vóru ikki at tosa við, teir stóðu niðast í sævarmálanum og glóddu. Tá ið teir sóu, at tað spraklaði í nótni, lupu báðir úti: »Á tann vælsignaði fongur«, mósna teir.

»Forbannaðir, sílið upp grundlinuna«, hvessir ein av teimum yngru.

»So, so, ongar illbönir«, hartar Lias Berint, »veiðan er ikki komin upp á land, tit reita Guð«.

Teir gomlu lögdu í rúgvuna at oysa upp. Teir leikaðu í sum óðir menn. Teir ungu stóðu bilsnir, tí teir hövdu ikki sæð sovorðna fongfrói fyrr. Og so var tað bert uppi yvir nókrum seiðum.

Tað var ígildis sum ein bátur í nótni.

Teir seta út aftur. Meðan báturin er burtur, læða teir, sum eftir á landi eru, grót rundan um seiðin. Teir yngru vilja læða meir, so tað rúmar næsta kasti við, men teir gomlu nokta: »Tit fara ikki at læða grót rundan um tað, sum í sjónum svimur, Várhalla tolar ikki sovorðið«.

Teir ungu bóðu teir halda kjaft við teirra mósni og læðaðu, sum teir vildu.

Meðan teir sótu og bíðaðu eftir bátinum, kom Kálvur til pápa sín og klagði um kulda: »Vit hövdu betur farið skjótt aftur at húsum, so eg slapp í turt«, helt hann.